

Г. Богданъ. — То са знае че е много по-трѣбно да са пази редъ, ако си опредѣлила еди кой урокъ да го учешъ половинъ часъ само, да не са случи нѣкакъ да прескочешъ половината; ако е приближило време за школата, да не са сбъркашъ нѣкакъ да идешъ двѣ минути по-рано, защото отъ туй са раждатъ голѣмы загубы.

Райна. — Незнамъ отъ дѣ ти са е поревнало на смѣхъ да обръщашъ винѣгы сѣка моя приказка, та да ма мѣчешъ съ това!

Г. Богданъ. — Твърдѣ добрѣ, ако искашъ да не приказваме на шега, кажи ми правичко, безъ забикалки, какво та е подболо да ми искашъ часовникъ.

Райна. — Азъ ти казахъ, тате, причината

Г. Богданъ. — Ты знашъ че предъ мене праздни думы мѣсто нехващатъ. Пытамъ та коя е истинската причина. Ако са боишъ да си я исповѣдашъ, да ти я убадѣхъ коя е, азъ който по-много та обичамъ отъ колкото ты сама себе си. Работата е таквази, ты искашъ да извикватъ хората, кога минуватъ по край теб: „О! О! глѣдайте какъвъ хубавъ часовникъ има това малко момиче! Трѣба да е то много богатско.“ Тогази кажи ми голѣма слава ли е то да са показвашъ по-богата отъ дру-